

на Атила. Не нея ли вече сж подигнали за наказание на Божийтъ миръ? Не праща ли тия вѣдаци българската църква съ свойтъ екзархъ за разорение и погибель на гръцката църква и на нейний патриархъ, както едно врѣме тѣхнитѣ праотци сж отивали да опустошаватъ Християнскій Римъ?

Вѣйводата отъ Черкешлий сжщо бързаше за Страджа. Подъ него бърво върви сивъ жребецъ, сжщъ сглавски, изъ яххритѣ на султанъ Герей. Вѣйводата макаръ и Кучий Синъ, но на видъ е юнакъ; той си знае работата и е увѣренъ въ себе си. Неговитѣ мустаци сж както на сърбскій Милошъ, снагата му като на царъ Лаваря, очитѣ му соколови, както на арнаутскійтъ Искендеръ бей, а оръжието му такова, че по-хубаво не е имало даже и у Крали Марка. Той е облѣченъ съ чепкенъ и гуня отъ прѣкрасно сукно капладисани съ самури; на главата му самуриянъ калпакъ, каквито и сега още носятъ сръбскитѣ първенци. По лицето и по косата се види че вѣйводата е юнакъ, макаръ сърдцето му и да е хайдушко. Но тѣй като той отиваше на нападение по заповѣдъ на комитета, то той бѣше сега вѣйвода и искусно издържаше своето достоинство.

Българитѣ му се покланяха като на царъ, а мюсюлланитѣ—Турци като на примѣренъ хайдутинъ. Самъ Мансуръ го поздравя като братъ.

— Ти единъ можешъ да се сравнишъ съ мене по хайдушкийтъ занаятъ. Нашиятъ учителъ Рашо Матѣевъ не е вече живъ — да му помогне Богъ на онзи свѣтъ! Авъ сливамъ отъ полето и се залавямъ за ракията, а ти изливашъ на него. Да ти прати Богъ щастие!

— О, мой учителю! Ти си за мене сжщо такъвъ наставникъ, какъвто за насъ двамата бѣше Рашо Матѣевъ. Днесъ е най-щастливийтъ день въ мойтъ животъ, защото азъ отивамъ заедно съ тебе и прѣдъ твоитѣ очи ще се заловя на хайдушко хоро.

— Ний знаемъ, брате, единъ другото, не ни трѣбва да се запознаваме. Не една нощъ и не единъ день ний сме прѣкарвали наедно въ горитѣ и въ затвора. Кж-